

РЕШЕНИЕ

№ 13961

гр. София, 23.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1897** по описа за **2025** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/ срещу Решение от 09.12.2024 г., постановено по АНД № 11663/2024 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 13 с-в., с което е отменен Електронен фиш /ЕФ/ № [ЕГН], издаден от АПИ, с който на Б. К. К. е наложена глоба в размер на 1 800 лв. на основание чл. 187а, ал. 5 вр. чл. 179, ал. 3а от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния закон. Твърди се, че неправилно въззивният състав приема, че за нарушение на чл.179, ал. 3а от ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш с доводи, че нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП предоставя възможност за издаване на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3, 3а и 3б от ЗДвП, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП. Посочва съдебна практика, съгласно която въпреки че в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП е направено препращане единствено към нарушенията по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, правилото по чл. 189ж, ал. 7 от ЗДвП съдържа изрична регламентация за електронния фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3-3б от ЗДвП. Сочи, че в такъв смисъл е и разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, към която препращал самият чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП. Иска се отмяна на решението на СРС и потвърждаване на процесния ЕФ, като правилен и законосъобразен. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответникът – Б. К. К., чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноски по делото.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба,

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбите доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 от АПК 14-дневен срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въззивният съд е приел от фактическа страна, че на 16.07.2021 г. година в 14:49 часа ППС влекач „Д.“, модел ХФ 460 ФТ“, с рег. [рег.номер на МПС], с технически допустима маса 19 000, брой оси - 2, екологична категория Евро 6, в състав с ремарке с общ брой оси- 5, с обща техническа допустима маса на състава 44 0000, собственост на „Даф Транс“ ООД, се движило в [община] по път А-6 км 50+427, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа и е заснето с устройство № 10181, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по член 10, ал. 1 от Закона за пътищата. Въз основа на заснемането било установено, че за посоченото ППС не е заплатена изцяло дължимата пътна такса по член 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата и ППС няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Във връзка с констатираното нарушение по чл. 139, ал. 7 от ЗДвП бил издаден процесният електронен фиш, с който на Б. К. К., за когото било прието, че е водач на ППС, е била наложена глоба в размер на 1 800 лв. на основание чл. 187а, ал. 5 от ЗДвП, вр. чл. 179, ал. 3а ЗДвП.

За да отмени обжалвания пред него ЕФ, СРС е приел, че към датата на извършване на нарушението – 16.07.2021 г. АНО не е имал право да издава ЕФ за нарушение от вида на процесното. Това е така, защото разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП в редакцията й към датата на извършване на нарушението не е предвиждала възможност за издаване на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, като всеки опит за разширително корективно тълкуване е недопустим в санкционните производства по аргумент от чл. 46, ал. 3 от ЗНА. Посочил е още, че авторството на деянието е останало недоказано

Настоящият касационен състав, след като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол. Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Касационната инстанция споделя мотивите на въззивния съд, че към датата на извършване на процесното нарушение законодателят е предвидил възможност за издаване на електронен фиш само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, поради което издаденият електронен фиш, с който е ангажирана отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение е незаконосъобразен и следва да бъде отменен на това основание.

Съгласно чл. 189е, ал.1 и 2 от ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - Зв се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а от ЗДвП съобразно тяхната компетентност (ал. 1), като при установяване на

нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б от закона преди съставяне на АУАН, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато АУАН се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал. 2). Посочената разпоредба ясно и категорично постановява, че за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят актове за административни нарушения, както и компетентността на органите, които ги съставят.

По същият категоричен начин, разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП (в редакция към момента на извършаване на нарушението, ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г.) постановява, че при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, собственика или вписания ползвател, описание на нарушението, нарушените разпоредби, възможността за заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата, размера на глобата, срока и начините за доброволното ѝ заплащане. Липсва изрична законова разпоредба, предвиждаща възможността да бъде съставен електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. Поради това в случая е следвало да бъде съставен АУАН, а впоследствие да бъде издадено НП, а не да се съставя електронен фиш.

Не може да се обоснове възможността за съставяне на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3а въз основа на препратката за влизане в сила на електронните фишове, съдържаща се в чл. 189ж, ал. 7 от ЗДвП, съгласно която по отношение на електронния фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б се прилагат разпоредбите на чл. 189, ал. 10, тъй като в ал. 1 на нормата не е предвидена възможност за съставяне на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 46, ал. 3 от ЗНА категорично забранява да се обосновава наказателна, административна или дисциплинарна отговорност чрез тълкуване на нормите в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България, както и при непълна норма, за неуредените от него случаи да се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта.

Като е приел, че за нарушението по чл. 178, ал. 3а от ЗДвП към датата на извършването му не е било предвидено издаването на електронни фишове и е отменил издаденият електронен фиш, районният съд е постановил решението си в съответствие със закона. Това е достатъчно, за да обоснове отмяна на електронния фиш.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл. 218, ал. 2 от АПК, при която не се констатираха касационните основания за отмяната на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, ответната страна има право на разноски, направени в касационната инстанция. От представения договор за правна помощ се установява за уговорен адвокатски хонорар в размер на 650 лева, изплатен в брой.

Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на адвокатския хонорар, тъй като съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредбата за минималните адвокатски хонорари (Наредбата) е предвидено, че възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение. В случая е наложена глоба в размер на 1 800 лева, при което приложение намира разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата, според която възнаграждението се определя по следния начин: при интерес от 1 000 до 10 000 лв. – 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1 000 лв. Това означава, че минималният размер на адвокатският

хонорар е 480 лева според наредбата. Претендираният размер надхвърля с около 1/3 минималния размер по наредбата. Въпреки, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, не се достига до извод за прекомерност на хонорара при превишаване с 1/3 минималния размер. Това е така, тъй като адвокатът е отделил време за явяване в съдебно заседание, а не са е изготвил отговор на касационната жалба, при което има право на справедливо възнаграждение за своя труд – арг. чл. 36, ал. 2 ЗА.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН Административен съд София-град, XXI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.12.2024 г., постановено по АНД № 11663/2024 г. по описа на СРС, НО, 13 с-в.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на Б. К. К. сума в размер на 650 (шестстотин и петдесет) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение пред касационната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.